

umožniti trvání společnosti i pro případ úmrtí jednoho ze společníků, a stanoví pro ten případ, že by dědicové zemřelého společníka kmenového vkladu nepřevzali způsobem v sedmé větě téhož odstavce stanoveným, dvě eventuality: buď snížení kmenové jistiny, anebo tak, že zbyvší společníci převezmou podíl zemřelého společníka. Oba tyto způsoby jsou dle zákona o společn. s r. o. přípustny, a nelze proto v dotyčném ustanovení společenské smlouvy shledávati ničeho, co by se přičilo zákonu a účelu jeho, chrániti věřitele před ztenčením kmenové jistiny, jež představuje fond pro krytí pohledávek věřitelů. Zaplacení dědiců stane se v případě prvním penízem, který po řádném, dle § 54 a násl. zákona provedeném snížení kmenového kapitálu se uvolní, v případě druhém z peněz, jež společníci, kteří vklad zemřelého společníka přejímají, zaň zaplatiti musí.

2. K větě 6., odstavce VIII. spol. smlouvy.

Tvrzení usnesení v odpor vzatého, že toto ustanovení se přičí § 82, odstavec třetí, cit. zákona, není správné. Toto ustanovení zákona, které má za účel znemožniti ztenčení kmenového jmění, vztahuje se na t. zv. pevné úroky, to jest takové určité, periodické dávky, jež by se společníkům poskytovaly bez ohledu na výši čistého užitku. Ono ustanovení společenské smlouvy, usnesením v odpor vzatým závadným shledané, však se týče výslovně pouze rozdělení čistého zisku; ono stanoví způsob, jakým čistý zisk jest mezi společníky rozdělití. To jest výhradním právem společníků; zákon stanoví v odstavci druhém § 82 pouze podpůrně, pro ten případ, že společníci ve smlouvě ničeho jiného neustanoví, způsob, jakým čistý zisk jest rozdělití, z čehož jasně na jevo jde, že společníkům jest na vůli ponecháno stanoviti způsob distribuce smlouvou společenskou. Ustanoveními ohledně způsobu rozdělení čistého zisku jsou dotčeny pouze vzájemné nároky společníků, nikoli však finanční základna společnosti anebo zájmy osob mimo společnost stojících. Musí tedy býti ponecháno na vůli společníkům, dle jakého klíče čistý zisk mezi sebe rozdělití chtějí, a není proto ani percentuelní stanovení podílu na zisku vyloučeno. Nepřičí se tedy ani toto ustanovení společenské smlouvy zákonu.

Čís. 417.

Žaloba, již podle dohody o rozdělení pozůstalosti domáhá se dědic proti spoludědici vydání věci, patřící do pozůstalosti, náleží na sudiště § 77, odstavec druhý, j. n.

(Rozh. ze dne 17. února 1920, R II 17/20.)

Odevzdací listinou pozůstalostního soudu (okresní soud v Prostějově) bylo dodatečně se objevivší pozůstalostní jmění odevzdáno polovicí zůstavitelově manželce a polovicí jeho matce. Ježto ona zdráhala se této vydati kůže v ceně 300 K, které jí dle dohody dědiček z této pozůstalosti připadly, domáhala se zůstavitelova matka žalobou na pozůstalostním soudě vydání jmenov. předmětu. Námitce nepřislušnosti soud p r v é s t o l i c e nevyhověl a uvedl v d ů v o d e ch rozsudku: Tento spor jest přímo názorným příkladem příslušnosti dle § 77, odstavec druhý, j. n. Strany jsou dědičkami, předmět sporu hmotnou částí pozůstalosti, která dokonce

na základě dohody stran soudně byla rozdělena. Názor žalované, že uplatňován titul smluvní, jest mylným. I formálně se mluví v žalobě o dědičném ujednání za účelem rozdělení pozůstalosti. Dle § 77, odstavec druhý, j. n. vztahuje se příslušnost tohoto ustanovení i na žaloby o rozdělení pozůstalosti, podané po odevzdání pozůstalosti; tím mohou býti míněny jen případy, kdy po soudním rozdělení jmění jeden dědic druhému odpirá vydati případně mu část. Odvolací soud vyhověv námitce nepřislušnosti odkázal žalobu okresnímu soudu v Německém Brodě, obecnému to sudišti žalované. Důvody: Ze zjištěných skutkových okolností jest nade vší pochybnost patrné, že pozůstalostní jmění, jehož částí jsou zažalované kůže, bylo za jednání pozůstalostního mezi spornými stranami se schválením pozůstalostního soudu právoplatně rozděleno a kůže že byly žalobkyni odevzdány. Následkem toho nabyla žalobkyně již odevzdací listinou proti žalované nárok na vydání zmíněných koží. Za těchto skutkových okolností domáhati se může žalobkyně na žalované pouze vydání jednotlivých částí, jež jí z pozůstalosti již rozdělené byly právoplatně odevzdány a nemůže proto žalovati na rozdělení dědictví fakticky již za řízení pozůstalostního právoplatně rozděleného. A jak z obsahu žaloby na jevo vychází, nežaluje také žalobkyně na rozdělení spoluvlastnictví, dědictvím založeného, nýbrž na vydání věci z rozdělené již pozůstalosti jí právoplatně odevzdané. Za tohoto stavu věci nelze přisvědčiti názoru prvního soudce, že by tato žaloba měla za předmět rozdělení dědictví ve smyslu § 77, odstavec druhý, j. n. a že by z toho důvodu podána býti mohla u soudu pozůstalostního. Jelikož pak žalobkyně příslušnost okresního soudu v Prostějově o jiný důvod neopírá a žalovaná dle udání žaloby své řádné bydliště má v Německém Brodě, jest vzhledem k svrchu uvedenému okresní soud v Prostějově k projednání tohoto sporu místně nepřislušným. Poněvadž žalovaná námitku nepřislušnosti tohoto okresního soudu vznesla v čas, bylo tuto žalobu ve smyslu § 43 j. n. pro nepřislušnost zamítnouti.

Nejvyšší soud vyhověv stížnosti vrátil věc odvolacímu soudu, by, nepřihlížeje k důvodu zrušení prvního rozsudku o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Dle § 77, odstavec druhý, j. n. náležejí žaloby mající za předmět rozdělení pozůstalosti před soud pozůstalostní. Při posouzení otázky, zda žaloba, o niž tu jde, má za předmět rozdělení pozůstalosti, jest přihlížeti k obsahu nároku žalobního a jeho titulu. Žaloba domáhá se vydání koží, jež dle obsahu sporných spisů náležejí do pozůstalosti a titulem nároku jest dle žaloby úmluva ohledně rozdělení jmění pozůstalostního mezi žalobkyní a žalovanou jako jedinými dědičkami, dle níž tyto kože mají připadnouti žalobkyni. Žaloba směřuje k tomu, by žalobkyně prosadila nárok jí z úmluvy o rozdělení pozůstalosti příslušející, má tedy za předmět rozdělení pozůstalosti. Jest proto příslušným pro projednání sporu tohoto soud pozůstalostní, bez ohledu na to, byla-li pozůstalost odevzdána čili nic, poněvadž i rozdělení pozůstalosti může se státi před nebo po odevzdání pozůstalosti (§ 170 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z.).